

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1932/2019
19.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Јасна Павловић адвокат из ..., против туженог ББ АД ..., чији је пуномоћник Љубомир Ивановић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу и враћању на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 410/2019 од 08.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 19.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 410/2019 од 08.03.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1530/17 од 17.10.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље АА из ... према туженом ББ ... АД ... и поништено као незаконито решење туженог број ...-.../... од 24.04.2017. године којим је тужили отказан уговор о раду, и обавезан тужени да врати тужилу на рад и призна јој сва права на рад и по основу рада почев од 25.04.2017. године, све у року од осам дана од дана пријема пресуде под претњом извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име парничних трошкова исплати тужили укупан износ од 106.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате у року од осам дана од дана пријема пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 410/2019 од 08.03.2019. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 1530/17 од 17.10.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Нису основани наводи ревизије о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињеној у другостепеном поступку, јер другостепени суд није пропустио да примени или је погрешно применио неку одредбу Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилци је оспореним решењем отказан уговор о раду због учињене теже повреде радне обавезе предвиђене чланом 24. став 1. тачке 3. и 5. уговора о раду од 29.06.2012. године, чланом 160. став 1. тачке 1. и 15. Колективног уговора туженог од 24.04.2015. године и члана 11. став 6. Правилника о распореду радног времена, начину уласка и изласка запослених у круг туженог и кућном реду у просторијама туженог од 01.03.2017. године, као и због тешке повреде радне дисциплине предвиђене чланом 160. став 2. тачка 20. колективног уговора туженог услед чега је њено понашање такво да не може да настави рад код туженог. Колективним уговором туженог прописано је да се повредом радне обавезе која може бити разлог за отказ уговора о раду нарочито сматра неизвршавање, несавесно, неблаговремено и немарно извршавање радних и других обавеза, односно непоштовање одредаба општих аката послодавца (члан 160. став 1. тачке 1. и 15) и да се повредом радне дисциплине, односно понашањем запосленог који могу бити разлог за отказ уговора о раду нарочито сматра неовлашћено напуштање радног места или круга послодавца (члан 160. став 2. тачка 20). Правилником о распореду радног времена, начину уласка и изласка запослених у круг и просторије туженог и кућном реду у просторијама туженог, између осталог уређено је и одсуствовање запосленог са рада у току радног дана. Одредбом члана 11. наведеног Правилника предвиђено је да запослени може напустити фабрички круг туженог само на основу дозволе коју попуњава његов непосредни руководиоца и оверава својим потписом, као и да запослени чини тешку повреду радне обавезе ако напусти своје радно место или фабрички круг туженог без дозволе или са дозволом која није уредно попуњена или је непотписана. Тужилци је 16.03.2017. године без дозволе свог непосредног руководиоца, и поред упозорења радника обезбеђења да чини повреду радне обавезе и радне дисциплине, око 10.50 сати напустила радно место и круг туженог ради куповине хигијенских уложака јер је током менструалног циклуса имала јак одлив. Пре напуштања радног места тужилци је покушала да пронађе свог непосредног руководиоца али у томе није успела, па је замолила своје колеге да пренесу разлоге због којих је хитно морала да напусти круг, а исте разлоге саопштила је и радницима обезбеђења. Тужилци се у круг туженог и на своје радно место вратила у року од пет минута. Тужени је пре доношења решења о отказу уговора о раду упутио тужилци упозорење на које се она писмено изјаснила, наводећи исте околности као разлоге напуштања радног места.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Оспорено решење о отказу уговора о раду тужени је донео на основу члана 179. став 2. тачке 1. и 5. и став 3. тачка 8. Закона о раду. Наведеном одредбом прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе - ако несавесно или немарно извршава радне обавезе, односно ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду, као и да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Из садржине ове одредбе произилази да означени отказни разлози могу, али и не морају довести до отказа уговора о раду. Пре свега, у конкретном случају не постоји отказни разлог предвиђен чланом 179. став 2. тачка 1. Закона о раду јер тужила, радњама наведеним у решењу о отказу уговора о раду није ни несавесно нити немарно извршавала своје радне обавезе. Тужила јесте учинила повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду, односно повреду радне дисциплине из става 3. тачка 8. ове одредбе, али околности случаја - нужност напуштања радног места из физиолошких разлога у трајању од пет минута које није проузроковало поремећај у процесу рада или штету по туженог, не оправдавају отказ уговора о раду. Понашње тужиле у таквим околностима, по схватању Врховног касационог суда, по разумној оцени није неподношљиво и такво да се не може толерисати, због чега тужила не би могла наставити са радом код туженог и зато јој морао бити отказан уговор о раду.

Имајући изложено у виду, нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права. Није спорно да је радна дисциплина нужна за правилну организацију рада и да због непоштовања радне дисциплине запосленом може бити отказан уговор о раду. Међутим, свака повреда радне дисциплине аутоматски не значи и отказивање уговора о раду. Такву последицу по радни статус запосленог може имати само такво његово понашање услед којег он не може да настави са радом код послодавца. Изложене околности под којима је тужила повредила радну дисциплину, односно радну обавезу, нису такве да она не би могла наставити са радом код туженог. Тужила је своје радно место напустила из физиолошких разлога који се, супротно тврдњи ревидента, не могу са сигурношћу и временском тачношћу предвидети. Одсуство тужиле са радног места у трајању од пет минута није проузроковало поремећај у раду туженог или штетне последице по њега, а тужени те чињенице није ни доказивао (сматрајући да су у овом спору небитни). У том контексту, без значаја за другачију одлуку је постојање упозорења са најавом отказа уговора о раду од 22.03.2018. године, који је тужили иначе уручен 30.03.2017. године - након учињене повреде радне обавезе, односно радне дисциплине због које јој је отказан уговор о раду.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Тужени није успео у поступку по ревизији и зато нема право на трошкове тог поступка. Из тог разлога је такав његов захтев одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 153. став 1. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић